

Filipeni - comentarii H. Smith

Studiul diferitelor epistole arată că fiecare dintre acestea a fost scrisă cu un scop special, astfel că Dumnezeu, în înțelepciunea și în bunătatea Sa, a avut grijă deplină pentru zidirea credinciosului în adevăr și pentru călăuzirea lui în toate împrejurările și în orice timp.

În Epistola către Romani avem adevăruri care îl așază pe cel credincios pe temeliile mărețe ale Evangheliei. Epistolele către Corinteni ne instruiesc în rânduiala adunării. Epistolele către Efeseni și Coloseni prezintă sfaturile date de Dumnezeu și doctrinele privitoare la Hristos și la Biserica.

În Epistola către Filipeni întâlnim nu atât o desfășurare categorică de doctrină, cât mai ales o frumoasă prezentare a experienței creștine adevărate. Credincioșii nu sînt priviți ca fiind așezați împreună în locurile cerești în Hristos, ca în Efeseni, ci călătorind prin lume, uitînd lucrurile lăsate în urmă și alergînd către Isus Hristos, spre slavă. Ea ne redă experiența unuia care duce această călătorie în puterea dată de Duhul lui Isus Hristos (1.19). Este de observat că ceea ce se desfășoară în fața noastră nu este în mod necesar EXPERIENȚA CREȘTINILOR. Știm că se poate ca nici pe departe să nu ajungem la adevărata experiență creștină. Cu toate acestea, nu este vorba de o experiență limitată la un apostol, ci posibilă oricărui credincios prin puterea Duhului. Poate datorită acestui motiv, apostolul nu vorbește despre sine ca despre un apostol, ci scrie ca despre un slujitor al lui Isus Hristos.

Epistola a fost inspirată de simțămîntul de partășie pe care acești filipeni sfinți îl aveau față de apostolul Pavel, simțămînt manifestat la acea vreme prin darul pe care l-au trimis ca să-l ajute în nevoile sale. Această partășie practică arătată față de apostol pe cînd acesta se afla în lanțuri, a fost pentru el mărturia unei stări spirituale bune a lor, căci erau unii care-l părăsiseră și se depărtaseră de el în timp ce se afla în închisoare.

(versetele 3-6) Această condiție spirituală fericită a inspirat lauda și rugăciunea apostolului cu privire la ei. Noi putem mulțumi lui Dumnezeu pentru o persoană sau alta care ne aduce aminte de harul lui Dumnezeu manifestat în ocazii particulare; dar cu privire la acești sfinți, apostolul putea spune: „Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată amintirea pe care o am despre voi”. Mai mult, ne putem ruga pentru o persoană sau alta, deși cînd și cînd — poate — cu tristețe, din pricina vieții pline de încurcături pe care o arată; dar pentru acești sfinți, apostolul a putut să se roage „cu bucurie”. Pe deasupra, condiția spirituală a acestor sfinți i-a dat apostolului o mare încredere că El, care a început o bună lucrare în ei, o va duce la capăt pînă în ziua lui Isus Hristos.

(versetele 7-8) Mai mult, apostolul se simțea îndreptățit în această încredere, întrucît era clar că ei îl aveau în inima lor („Mă aveți în inima voastră” este o variantă bună). Aceasta era dovedită de faptul că lor nu le era rușine să fie părtași cu apostolul, atât în lanțurile sale, cît și în apărarea lui pentru Evanghelie. Avînd partășie cu el în încercările sale, aveau de asemenea să se bucure de harul special care s-a îngrijit de el. Această dragoste era reciprocă; căci dacă ei îl aveau pe apostol în inimile lor, dinspre partea lui, el ținea după ei toți în Isus Hristos. Nu era numai o simplă dragoste umană ce răspunde bunătății, ci o dragoste divină, dragostea care dorește apropierea celui iubit, dragostea lui Isus Hristos.

(versetele 9-11) Rugîndu-se pentru ei, apostolul dorește ca această dragoste care se manifestase într-un fel atât de binecuvîntat față de el, să poată crește tot mai mult, arătîndu-se în cunoaștere și în orice pricepere; căci, reamintim că, în lucrurile divine, inteligența spirituală izvorăște din dragoste. Inima legată de Hristos este aceea care va afla gîndul lui Hristos — nu o simplă cunoaștere a literei Scripturii, ci inteligența în semnificația ei spirituală. Cu această inteligență dată de Dumnezeu, vom fi capabili să deosebim lucrurile cele mai alese. Comparativ, este ușor să condamni lucruri care sînt greșite. Acest fapt este într-o mare măsură posibil pentru omul natural; dar a deosebi lucruri care sînt moral alese, solicită discernămint spiritual. Cu cît sîntem mai mult legați în dragoste de Hristos, cu atît mai superioară va fi inteligența spirituală care ne va permite să facem lucrul bun, în modul corect, la momentul potrivit, în orice împrejurare. Deosebind lucrurile alese și acționînd dintr-o motivație aflată sub semnul purității, nu vom oferi pricină de poticnire „nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10.32). Vom fi astfel păstrați fără să ne poticnim, pînă în ziua lui Hristos.

Pe deasupra, ca și sfinții din Filipi, nu numai că vom fi feriți de cădere, prin care dăm prilej de poticnire, dar vom și aduce roade prin Isus Hristos, spre lauda lui Dumnezeu. Știm că numai atîta timp cît vom rămîne în Hristos, vom purta roade care se manifestă prin calitățile frumoase văzute în Hristos ca Om; și dacă aducem roade, lucrul acesta va fi pentru slava Tatălui și o mărturie pentru oameni că sîntem ucenici ai lui Isus Hristos (Ioan 14.48).

(versetele 12-14) Apoi, apostolul face aluzie la împrejurările speciale cărora a trebuit să le facă față, atât de deprimante pentru el și care ar putea fi socotite ca un obstacol în calea răspîndirii Evangheliei. Totuși, Pavel privește orice împrejurare prin perspectiva lui Hristos. El se afla în singurătatea unei închisori și aparent toate prilejurile de a predica Evanghelia se sfîrșiseră, iar lucrarea lui publică se încheiase. Dar el ar fi dorit ca sfinții să cunoască faptul că aceste împrejurări aparent nefavorabile s-au răsfrînt în propria lui binecuvîntare și în înaintarea Evangheliei. Cu privire la el însuși, departe de a fi descurajat pentru că era în lanțuri, se putea bucura, căci era evident că lanțurile sale erau Hristos. Nu era deprimat de nici un gînd că ar fi fost întemnițat pentru vreun rău făptuit, ci se bucura că fusese socotit vrednic să sufere pentru Hristos.

În spiritul Evangheliei, lanțurile sale deveniseră o ocazie de a ajunge la oamenii cei mai suspuși, tot așa cum sfinții știau că pe cînd fusese cu ei în Filipi, a putut cînta laude, aruncat fiind în închisoarea dinăuntru și că atunci lanțurile sale au devenit ocazia pentru a ajunge la păcătoșii din clasa socială cea mai de jos. Butucii, temnița și întunericul din miez de noapte, toate s-au răsfrînt în înaintarea Evangheliei.

Pe deasupra, împotrivirea lumii față de Hristos și față de Evanghelie, arătată prin întemnițarea apostolului neamurilor, devenise prilejul pentru a stîrni pe unii care în mod natural ar fi fost timizi, să pășească înainte și să propovăduiască plini de îndrăzneală și de curaj, Cuvîntul lui Dumnezeu.

(versetele 15-18) Dar erau vinii care predicau cu motive nesfinte. Împinși de invidie și cu o dorință răutăcioasă de a adăuga necazuri apostolului, foloseau astfel prilejul închiderii lui pentru a căuta să se preamărească pe ei înșiși prin predicarea Evangheliei. Avându-l pe Hristos înaintea lui și nepreocupându-se cu sine, Pavel se putea bucura că Hristos era propovăduit. El putea să lase pe Domnul ca la timpul și în felul Lui, El însuși să Se ocupe de imboldurile necurate, de modul greșit și de metodele firii păcătoase de care s-ar fi putut servi predicatorul; dar pentru faptul că Hristos era predicat, el se putea bucura.

(versetul 19). Apostolul putea să se bucure, știind că VESTIREA LUI HRISTOS, fie de către sine însuși, de către frați cu bună credință sau de către cei care predicau cu gânduri deșarte, împreună cu rugăciunile sfinților și prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos, se va întoarce spre eliberarea sa completă de sub orice putere a lui Satan. Să ne aducem aminte că oricât de mare ar fi nevoia noastră, în Duhul Sfânt se află un ajutor deosebit de mare și care neîncetat vine în întâmpinarea ei. Dacă ne întemeiem pe acest ajutor, vom descoperi că furia oamenilor, invidia celor care predică din gânduri deșarte, împotrivirea unor oameni și dușmănia lui Satan nu vor avea putere asupra noastră.

(versetul 20) Apostolul arăta clar caracterul mîntuirii pe care o avea în fața lui. Evident, el nu se gîndește la mîntuirea sufletului, care depinde în întregime de ceea ce a făcut Hristos. Aceasta a fost pentru noi totdeauna rezolvată și sub nici o formă nu mai depindea de ceva ce ar fi putut să facă el sau de rugăciunile sfinților; nici chiar noi nu mai puteam adăuga ceva la prezentul ajutor al Duhului. Pe deasupra, Pavel nu se gîndește la eliberarea din închisoare și în acest sens, la a fi eliberat din împrejurările care îl încercau. Mîntuirea pe care o are înaintea lui este în mod sigur eliberarea completă de tot ceea ce, în viață sau în moarte, l-ar împiedica pe Hristos să fie preamărit în trupul său. Hristos umplea inima apostolului, iar așteptarea lui serioasă și nădejdea lui erau că va fi păzit de orice l-ar fi făcut să se rușineze de mărturia lui Hristos și că va putea depune mărturie cu toată îndrăzneala pentru Hristos, încît fie prin viață, fie prin moarte să-l slăvească pe El.

(versetul 21) Aceasta îl conduce pe apostol să afirme că Hristos era unicul scop ce stătea înaintea lui, izvorul și sensul a tot ce făcea, astfel încît poate spune: „Pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un cîștig”. În acest verset, toată călătoria noastră prin această lume este însumată în an-tonimele „a trăi” și „a muri”. Este o binecuvîntare să vezi împreună cu Pavel că atît viața cît și moartea se leagă în Hristos. Dacă trăia, era PENTRU HRIS-TOS; dacă murea, însemna că va fi CU HRISTOS. Faptul că îl avea pe Hristos ca unic scop al vieții sale, l-a susținut prin toate împrejurările schim-bătoare ale vremii și nu numai că a smuls morții spaimele pe care le are, dar a făcut moartea mult mai bună decît traiul într-o lume în care Hristos este absent. Aceasta este într-adevăr experiență creștină autentică, posibilă tuturor credincioșilor. Dar, vai, sîntem nevoiți să mărturisim cît de puțin este ea cunoscută în măsura în care apostolul a trăit-o. Cum puteau cei care în zilele apostolului îl predicau pe Hristos din duh de ceartă (1.15), umblînd după foloasele lor (2.21) sau gîndindu-se la lucrurile pămîntești (3.19), să cunoască ceva din această autentică experiență creștină? Să ne întrebăm propriile inimii cît de departe am mers, mulțumindu-ne doar să gustăm ocazional o astfel de binecuvîntare ca aceea de a trăi exclusiv pentru Hristos. Pentru Pavel, aceasta era experiența con-stantă a sufletului său. Nu numai că Hristos era în viața lui, dar spune: „Pentru mine, A TRĂI este Hristos”. Una este ca Hristos să fie viața noastră — orice credincios poate spune aceasta — și alta este să trăim viața pe care o avem în Hristos. Este oare Hristos singurul țel ce ne stă înaintea, care ne antrenează zi de zi, motivația a tot ce gîndim, spunem sau facem?

(versetele 22-26) Apostolul vorbește despre propria experiență și de aceea spune în mod repetat „eu”. Precum am văzut anterior, că poate spune „pentru mine, a trăi este Hristos”, el poate adăuga de asemenea: „Dar dacă mai trăiesc în trup, ca să lucrez cu roade, face să trăiesc”. Într-adevăr, merită să trăiești dacă Hristos este obiectul vieții tale. Cu toate acestea, în ceea ce-l privea, era cu mult mai bine să se mute ca să fie cu Hristos. Oricum, gîndindu-se la Hristos, la interesele Lui și la binecuvîntarea poporului Lui, el simțea că era nevoie să rămînă și să trăiască în continuare cu sfinții pe pămînt. Cu această încredințare, el știa că va fi lăsat aici spre binecuvîntarea și bucuria sfinților și că ei se vor bucura în Domnul datorită îngăduinței primite de a-i vizita din nou.

(versetele 27-30) Între timp, apostolul dorește ca ei să se poarte într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos — un cuvînt pătrunzător pentru noi toți, căci avem firea cea păcătoasă în noi și, fără harul lui Dumnezeu, ea ne poate antrena într-o purtare nu doar mai prejos decît cea vrednică de un creștin, ci cu mult mai prejos decît purtarea unui om de treabă din lume, cum într-adevăr a fost cazul cu unii care îl predicau pe Hristos din invidie și din duh de ceartă. Pentru ca sfinții aceștia să umble într-un chip vrednic, el dorește să rămînă tari în fața oricărui potrivnic, rămînînd IN ACELAȘI DUH, astfel încît CU UN SUFLET să lupte împreună pentru „credința Evangheliei”. Marea dorință a lui Satan este să-i abată pe sfinți de la adevăr. „A rămîne tare” în lupta împreună pentru credință poate atrage suferința. Dar să nu ne îngrozim la gîndul că vreo suferință prin care am putea fi chemați să trecem ar însemna distrugerea tuturor nădejdlor noastre. În realitate, dacă suferim pentru Hristos, aceasta se va răsfrînge în mîntuirea de toate cursele vrăjmașului, curse prin care el caută să ne îndepărteze de la „credința Evangheliei”. Să primim totdeauna suferințele pentru Hristos ca pe o onoare dată celor ce cred în El. Apostolul era un exemplu pentru o astfel de luptă și suferință, iar ei îl văzuseră deja pe cînd se afla cu ei la Filipi. Samuel Rutherford, pe timpul său, putea să spună: „Cauza lui Hristos, chiar și cu crucea, este mai bună decît coroana regelui. Să sufăr pentru Hristos este ghirlanda mea cu flori”.

La sfîrșitul primului capitol ni se amintește că nu ne este dat numai să credem în Hristos, ci „să și suferim pentru El”. Dacă Hristos a trebuit să înfrînească adversarul în calea Sa prin această lume, putem fi siguri că și pentru noi, cei credincioși, cu cît vom exprima mai mult caracterul lui Hristos, cu atît împotrivirea dușmanului va fi mai mare. Trebuie apoi să fim pregătiți pentru luptă ca și sfinții din Filipi, care marcați de atît de mult har din partea lui Hristos, s-au văzut, chiar pentru motivul acesta, confrunțați cu mulți dușmani.

Din acest capitol aflăm mai departe că Cel Rău căuta să strice mărturia lor pentru Hristos nu numai prin adversari din afară, dar și prin stîrnirea conflictelor în interiorul cercului creștin. În primele două versete, apostolul ne aduce înaintea acest pericol grav. În al doilea rînd, aflăm, din versetele 3 și 4 că unitatea în mijlocul poporului lui Dumnezeu poate fi menținută numai de aceia care au un duh smerit. În al treilea rînd, pentru ca acest spirit smerit să ia naștere, ochii noștri sînt îndreptați spre Hristos ca model de har al smereniei, așa cum ni se face cunoscut în versetele 12-16. În final, capitolul se încheie aducînd înaintea noastră trei exemple de sfinți ale căror vieți erau conturate după Modelul perfect și astfel erau marcate de smerenia care se uită pe sine în grija pentru alții (versetele 17-30).

(versetele 1-2) Apostolul știa cu bucurie că prin devotamentul și bunătatea acestor sfinți față de el, în toate încercările lui, gustase mîngîierile care se găsesc în pîrtășia cu Hristos și cu ai Săi. El fusese mîngîiat de dragostea lor și de pîrtășia ce curgea din inimile lor, legate prin Duhul de Hristos și interesele Lui. El cunoscuse încă odată îndurarea lui Hristos, prin sfinți, privitoare la unul care se afla în strîmtorare (1.14). Toate aceste dovezi ale devotamentului lor, îi prilejuiau o mare bucurie. Cu toate acestea el vede cum dușmanul căuta să le strice mărturia unitară pentru Hristos, stîrnind conflicte în mijlocul lor; iată de ce avea să spună: „... faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet

și un gând!" Cu mare delicatețe, apostolul se referă la această lipsă de unitate, deși simțea în mod evident seriozitatea pe care o aducea cu sine faptul acesta, căci face patru aluzii la ea de-a lungul epistolei sale. El deja îi îndemna pe acești sfinți să „rămînă tari ÎN ACELAȘI DUH ȘI CU UN SUFLET" (1.27). Aici îi îndeamnă să aibă „O SIMȚIRE". În capitolul al treilea el spune „SĂ UMBLĂM LA FEL" (3.16), iar în capitolul de încheiere găsim un îndemn către două surori „să fie CU UN GÎND în Domnul" (4.2).

(versetele 3-4) Manifestînd o considerație sensibilă pentru simțămintele lor referitoare la această slăbiciune din mijlocul lor, el continuă să le arate că acesteia i se poate face față numai de către cei care cultivă smerenia. Astfel, el ne previne împotriva oricărei fapte făcute din duh de ceartă sau din slavă deșartă — cele două mari cauze ale lipsei de unitate din mijlocul poporului Domnului. Nu înseamnă că ar trebui să rămînem indiferenți la relele care se pot ivi în mijlocul poporului Domnului, dar sîntem avertizați să nu le întîmpinăm într-un spirit necreștin. Prea adesea, vai! necazurile într-o adunare devin prilejuri de a apare la lumină invidie nejudecată, răutate sau mîndrie, care pot sta ascunse în inimă. Aceasta conduce la certuri prin care căutăm să ne opunem și să ne dezapreciem unii pe alții și la slava deșartă ce caută să se preamărească pe sine. Cît de mult avem nevoie să ne judecăm propriile inimi! Căci, așa cum s-a remarcat, „nu este nici unul dintre noi care să nu-și păstreze o anumită importanță de sine".

Pentru a scăpa de acest pericol, cît de binevenit este îndemnul ca „în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși!" Putem împlini acest îndemn numai mutîndu-ne privirea de la noi și de la propriile noastre calități, spre ale altora. Pasajul nu se referă la daruri, ci la calitățile morale care trebuie să marcheze pe toți sfinții care trăiesc într-o condiție morală corectă. Dacă un frate trăiește o viață de amestec cu lucruri rele, iar eu trăiesc cu dreptate, nu sînt îndemnat să-l privesc mai presus de mine însumi. Dar între sfinții trăind o viață creștină normală, corectă, este ușor pentru fiecare dintre noi să socotim pe alții mai presus de noi înșine, DACĂ SÎNTEM APROAPE DE DOMNUL; căci în prezența Lui, oricît de corectă ar fi viața noastră dinafară înaintea altora, descoperim relele ascunse ale cărnii, vedem cît de multe sînt defectele noastre și ce obiecte sărmane sîntem noi înaintea Lui și în comparație cu El. Privind spre fratele nostru, nu-i putem vedea defectele ascunse, ci mai degrabă calitățile bune pe care i le-a dat harul lui Hristos. Lucrul acesta ne va păstra cu siguranță în umilință și ne va permite fiecăruia „să privim pe alții mai presus de noi înșine"; și vom fi scăpați de un duh de slavă deșartă care conduce la ceartă și destramă unitatea sfinților. Este evident, așadar, că unitatea adevărată în mijlocul poporului Domnului nu este produsă de vreun compromis cu privire la adevăr, ci de fiecare dintre cei care se află într-o condiție morală corectă înaintea lui Dumnezeu, făcută cunoscută prin cei smeriți.

(versetele 5-8) Pentru a iniția această smerenie, apostolul ne îndreaptă privirea către Hristos, spunînd, „Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus". El oferă, așadar, o imagine frumoasă a smereniei făcută cunoscută în Hristos prin faptul că El a pornit pe calea care duce de la slava Dumnezeului Tată, prin înjosirea crucii. Astfel, Hristos ne este înfățișat în tot harul smereniei Sale ca fiind Exemplul nostru desăvîrșit. Dacă turma ÎȘI URMEAȘĂ Păstorul, privirile oilor vor fi ațintite asupra Lui și numai în măsura în care fiecare ne ațintim privirile către El, se va menține unitatea noastră în turmă. Cu cît sîntem mai aproape de Hristos, cu atît vom fi atrași mai aproape unul de altul. În Hristos vedem cum se fac cunoscute trăsăturile încîntătoare ale Unuia care în mod desăvîrșit Și-a manifestat smerenia, păstrîndu-se în afara oricărui gînd de Sine Însuși, luînd calea slujitorului și făcîndu-Se ascultător pînă la moarte. Urmărind această cale, apostolul ne arată nu numai fiecare pas de coborîre, ci și SPIRITUL în care Hristos a mers pe acest drum — smerenia. Nu este posibil să umblăm toți pașii Lui, căci noi n-am fost niciodată în înălțimile din care a venit El, nici nu ni se cere să pătrundem în adîncimile pe care le-a urmat El, dar sîntem îndemnați să avem DUHUL Său cînd facem acești pași.

Întîi, privirea ne este îndreptată spre Hristos, aflat în cea mai înaltă poziție, avînd „chipul lui Dumnezeu". Apoi vedem cum ÎN DUHUL LUI, „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși". Nu S-a luat în seamă pe Sine. Pentru a împlini voia Tatălui și pentru a asigura binecuvîntarea poporului Său, El a fost pregătit să ia locul smereniei. Astfel, cu privire la venirea în lume, putea spune: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule" (Evrei 10.7).

În al doilea rînd, în acest spirit Domnul a luat chipul unui ROB. Pe cînd era pe pămînt, putea spune ucenicilor Săi: „Și Eu totuși sînt în mijlocul vostru ca cel care servește" (Luca 22.27). Cineva a spus: „Nu numai că Hristos ia chipul unui rob, dar niciodată nu va renunța la el... În Ioan 13, cînd Domnul binecuvîntat mergea la lavă, am fi spus că acesta este sfîrșitul slujirii. Nu este așa! El Se scoală din mijlocul lor, unde stătea la aceeași masă. Se scoală și le spală picioarele; tocmai aceasta este ceea ce face El acum... În Luca 12 vedem cum El continuă slujba în slavă — Se va încinge, îi va face să stea la masă și va veni și le va sluji... El nu termină slujba niciodată. Egoismului îi place să fie servit, dar dragostei îi place să slujească; astfel, Hristos niciodată nu încetează să slujească; căci El niciodată nu încetează să iubească" (J.N. Darby).

În al treilea rînd, nu numai că Domnul a luat „un chip de rob", dar El a fost făcut „ASEMENEA OAMENILOR". El ar fi putut să fie rob și dacă ar fi luat chipul îngerilor, căci ei sînt trimiși să slujească; dar El a fost „făcut... mai prejos decît îngerii" (Evrei 2.7) și „la înfățișare a fost găsit ca un om".

În al patrulea rînd, dacă Domnul a fost făcut asemenea oamenilor, El a refuzat să Se folosească de această condiție pentru a se preamări între oameni. Smerenia Lui L-a condus la UMILIREA de Sine. A fost născut într-un staul, legănat într-o iesle și a trăit în această lume în mijlocul celor umili.

În al cincilea rînd, chiar dacă S-a umilit pentru a merge cu cei umili, El ar fi putut lua poziția de conducere în lume — poziție care este a Lui de drept; dar El a acționat după principiul smereniei: „S-a făcut ASCULTĂTOR". Venind în lume, a spus: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule". Trecînd prin ea, El a spus: „Totdeauna fac ce-l este plăcut" (Ioan 8.29). Plecînd din lume, a spus: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22.42).

În al șaselea rînd, avînd această smerenie, Domnul nu numai că S-a făcut ascultător, dar S-a făcut ascultător PÎNĂ LA MOARTE.

În al șaptelea rînd, în această smerenie Domnul nu numai că a întîmpinat moartea, dar S-a supus celei mai rușinoase morți de care poate avea parte un om „SI ÎNCĂ MOARTE DE CRUCE".

Pe măsură ce urmărim această cale minunată care duce tot mai jos — de la cea mai înaltă slavă la o cruce a rușinii — să nu ne mulțumim a fi numai admiratori a ceea ce este moral frumos, deoarece lucrul acesta este posibil unui om natural. Avem nevoie de har nu numai pentru a admira, ci pentru a se produce în viețile noastre un efect practic, potrivit cu îndemnul apostolului: „Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus". În lumina smereniei văzute în Isus, ne putem întreba în inimile noastre pe drept cu privire la cît de mult am judecat slava deșartă ce ne este atît de naturală; prin smerenie am căutat să ne uităm pe noi înșine, pentru ca să slujim altora în dragoste și să

manifestăm ceva din harul smerit al lui Hristos.

Ne minunăm de-a Ta smerenie Și mult dorim să fim ca Tine; Și toată odihna și plăcerea ne-o găsim în a învăța, Doamne, de la Tine.

(versetele 9-11) Dacă inimile noastre sînt atrase de Hristos, văzînd harul smereniei în coborîrea Lui de la slavă la cruce, vedem de asemenea în El cel mai perfect exemplu al adevărului că „Cine se smerește va fi înălțat” (Luca 14.11). „S-a smerit,” dar Dumnezeu „L-a înălțat foarte sus”. Dacă în smerenie El a ajuns mai prejos de toți, Dumnezeu l-a dat „Numele care este mai presus de orice nume” și o poziție de înălțare deasupra tuturor. În Scriptură, cuvîntul „nume” semnifică faima unei persoane. Au existat și alte nume cu faimă în istoria lumii și între sfinții lui Dumnezeu, dar faima lui Hristos ca Om le întrece pe toate. Pe Muntele Schimbării la față, ucenicii, în ignoranța lor, iau pus pe Moise și pe Ilie pe aceeași treaptă cu Isus. Dar acești oameni mari ai lui Dumnezeu au pălit în viziune, „Isus a rămas singur” și vocea Tatălui a fost auzită, spunînd: „Acesta este Fiul Meu preaiubit”.

Numele lui Isus exprimă faima acestui Om al smereniei. El înseamnă Mîntuitor și este astfel un nume mai presus de orice alt nume. Putem oare să nu spunem că este unicul Nume care, pentru a-l asigura, Domnul a trebuit să coboare din slavă către o cruce a rușinii? Pe cruce a fost scris: „Acesta este Isus”. În disprețul lor, oamenii spuneau: „Să Se dea jos acum de pe cruce”. Dacă ar fi făcut așa, ar fi pierdut numele de Isus, de Mîntuitor. El a fi rămas Creatorul, Dumnezeu puternic, dar niciodată nu ar mai fi fost ISUS, Mîntuitorul. Binecuvîntat să fie Numele Lui! Smerenia Lui l-a făcut ascultător pînă la moartea de cruce și drept urmare orice genunchi se va pleca în numele lui Isus și orice limbă va mărturisă spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.

(versetele 12-13) Privirea noastră fiind îndreptată spre Hristos în întreg harul smereniei Sale, sîntem îndemnați să respectăm rugămintele apostolului de a judeca toate înclinațiile cărnii către ceartă și slavă deșartă și de a căuta calea în duhul smerit al lui Hristos, Exemplul nostru, pentru ca astfel să rezistăm strădaniei dușmanului de a semăna discordia între sfinți. Cînd fusese prezent între acești credincioși, apostolul îi păzise de atacurile dușmanului; dar acum, cu mult mai mult în absența sa, ei aveau nevoie să fie păziți de adversari din afara cercului creștin și de certuri înăuntru.

Umblînd în spiritul smerit al lui Hristos, ei și-ar fi dus pînă la capăt mîntuirea, în ciuda oricărui efort al dușmanului de a le distruge unitatea și de a le strica mărturia pentru Hristos; dar să-și ducă mîntuirea pînă la capăt „cu frică și cutremur”. Realizînd caracterul ispititor al lumii dimprejurul nostru, slăbiciunea cărnii din noi și puterea Diavolului împoriva noastră, pe drept ne putem înfricoșa și cutremura. Dar nu sînt legate la fel frica și cutremurul de ceea ce urmează? Apostolul adaugă imediat: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi”. În timp ce nu trebuie să uităm marea putere care ne stă împotriva, avem a ne teme ca nu cumva să subevaluăm și să desconsiderăm astfel atotputernica forță ce este pentru noi și lucrează în noi, „după buna Sa plăcere, și voința și înfăptuirea”. Dumnezeu ne călăuzește nu numai „să facem”, ci și „să dorim” a face ceea ce îi este plăcut. Aceasta este într-adevăr libertate. În afara dorinței de a face, lucrul^ făptuit în sine ar fi o simplă legalitate servilă. Într-un mod natural, ne place să ne realizăm propria dorință pentru propria plăcere, dar lucrarea lui Dumnezeu în noi ne călăuzește să fim doritori în a-l face plăcerea și astfel să avem smerenia lui Hristos, Exemplul nostru, care putea spune: „Desfătarea mea este SĂ FAC PLĂCEREA TA, Dumnezeul meu. (Psalmul 40.8).

(versetele 14-16) Cu ochii la Hristos și rămînînd în El în măsura în care păstrăm smerenia Lui, astfel vom fi nu numai salvați de ispitele lumii și de puterea dușmanului, dar vom deveni și o mărturie a lui Hristos înaintea lumii. Aceasta sigur este „după plăcerea” lui Dumnezeu exprimată perfect în Hristos, care a putut spune: „Totdeauna fac ce-l este plăcut” (Ioan 8.29). Astfel, îndemnurile care urmează prezintă o imagine frumoasă a lui Hristos.

Se așteaptă de la noi să facem „toate fără murmure și fără îndoieli”. Domnul, într-adevăr, a gemut sub apăsările venite din partea oamenilor, dar nici un murmur nu a ieșit vreodată de pe buzele Lui. Este adevărat ce s-a spus, „Dumnezeu permite un geamăt, dar niciodată un murmur de nemulțumire”. Încă odată trebuie să ne păzim de judecăți care ar pune sub semnul întrebării calea lui Dumnezeu cu privire la noi. Oricît de dureros a fost drumul Domnului, nici o „judecată” privitoare la felul de a lucra al lui Dumnezeu nu s-a iscat în mintea Sa și nu a ieșit de pe buzele Sale. Din contră, cînd toată slujba Sa de har a eșuat în a atinge inimile oamenilor și cînd a fost acuzat că își face lucrarea prin puterea Diavolului, El putea spune: „Da, Tată, Te laud pentru că așa ai găsit Tu cu cale!” Ce bine de noi cînd, confruntîndu-ne cu vreo insultă sau încercare, ne urmăm drumul pe urmele pașilor Lui și, fără a-L judeca, ne supunem față de ceea ce îngăduie Dumnezeu, în spiritul smereniei Domnului.

Acționînd în acest spirit, vom fi curați înaintea lui Dumnezeu și fără pată înaintea oamenilor. Acest lucru exprimă din nou ceva din perfecțiunea lui Hristos, care a fost „sfințit, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși” (Evrei 7.26). Urmînd pașilor Lui, vom fi copii fără vină ai lui Dumnezeu. Domnul putea spune: „PENTRU TINE port Eu umilirea” (Psalmul 69.7); dar nici o acuzație nu a putut fi adusă împotriva Lui pentru vreun lucru rău. Din contră, oamenii aveau să spună: „Toate le face bine” (Marcu 7.3). Noi de asemenea sîntem privilegiați să suferim, să fim batjocoriți pentru Numele Lui, dar să ne păzim de orice aspect degradant în căile și în cuvintele noastre, care ar da ocazie astfel vreunei insulte. Printr-un mers drept, căruia nu i se poate aduce reproș, vom arăta că sîntem copii ai lui Dumnezeu în mijlocul unei generații ale cărei căi strîmbe și pervertite arată clar că nu se află în relație cu Dumnezeu.

Moise, pe timpul său putea spune că Dumnezeu este „un Dumnezeu al credincioșiei și fără nedreptate, El este drept și curat” (Deuteronom 32.4), dar imediat adaugă că se găsește în mijlocul unui popor care „s-au stricat înaintea Lui, purtarea lor nu este cea a fiilor Săi. O generație necinstită și vicleană!” (Deuteronom 32.5). În ciuda luminii creștinismului, lumea nu s-a schimbat. Continuă să rămînă o lume în care oamenii „se bucură să facă răul... care umbă pe cărări strîmbe și apucă pe drumuri sucite” (Proverbe 2.14,15). Într-o astfel de lume sîntem lăsați „să strălucim ca niște lumini,” să fim găsiți „țînînd sus cuvîntul vieții” și astfel să urmăm încă odată pașii Domnului, care a fost „Lumina lumii” și care a putut spune: „Cuvintele pe care vi le spun sînt duh și viață”. LUMINA arată mai degrabă ceea ce este o persoană decît ceea ce spune ea. A ține sus CUVÎNTUL VIEȚII vorbește despre mărturia adusă prin propovăduirea adevărului Cuvîntului lui Dumnezeu. Dacă se așteaptă ca cuvintele noastre să îndrume spre calea vieții, atunci viețile noastre trebuie să reflecte ceva din perfecțiunea lui Hristos.

Dacă, în urma slujbei apostolului, sfinții și-au însușit smerenia lui Hristos și au devenit astfel o mărturie a Lui, apostolul se bucura în adevăr că, „n-a alergat, nici n-a lucrat în zadar”. Cu privire la persoana sa, aici părea să facă distincție între „viață” și „mărturie”; oare nu vorbește „alergarea” despre modul de viață și „lucrarea” despre slujba sa? În aceste șapte îndemnuri ale apostolului nu vedem o frumoasă imagine a unei vieți trăite în acord perfect cu exemplul arătat în Hristos? — o viață în care nu există MURMURE cu privire la soarta noastră; nici un

murmur cu privire la un lucru sau altul pe care le îngăduie Dumnezeu pe cale; nici o PATĂ asupra a ceea ce spunem sau facem; nici o RANĂ adusă altora prin vorbele sau faptele noastre; neavînd nimic în viețile noastre care să ne atragă REPROȘURI — situație nepotrivită pentru un copil al lui Dumnezeu; strălucind ca o LUMINĂ într-o lume a morții. Trăind așa, vom fi plăcerea lui Dumnezeu, slava lui Hristos, ajutorul sfinților, binecuvîntarea lumii și ne vom lua răsplata în ziua lui Isus Hristos. Dacă totii sfinții, cu ochii ațintiți asupra lui Hristos, ar trăi această viață frumoasă, n-ar fi ceartă între creștini. Am fi o turmă urmînduși Păstorul.

(versetele 17-18) În versetele care au mai rămas din capitol ne sînt puse înainte trei exemple din viața de toate zilele a credincioșilor care manifestau în mare măsură smerenia lui Hristos, care Se uitau pe Sine pentru a sluji altora și astfel străluceau ca niște lumini în lume, ținînd sus Cuvîntul vieții.

În primul rînd, Duhul lui Dumnezeu dorește ca noi să vedem chiar în persoana apostolului pe unul care trăia după exemplul lui Hristos. Credința sfinților din Filipi, venind cu ajutoare pentru apostol, făcuse un sacrificiu pentru a-l servi. În ciuda acestui serviciu, întemnițarea lui avea să se sfîrșească prin moartea sa, dar el încă se bucura că îi fusese îngăduit să sufere pentru Hristos și, pentru acest motiv, îi îndeamnă pe acești sfinți să se bucure. El arată astfel acea smerenie care, privind pe alții mai presus de sine, se poate uita pe sine și-L poate urma pe Hristos pînă la moarte. (versetele 19-24). Pavel continuă apoi a vorbi despre Timotei, era „însuflețit de același senti-ment”, marcat de smerenia care se uită pe sine în preocuparea pentru binele altora. Vai! condiția generală a bisericii primare, încă de pe vremea apostolului căzuse atît de jos, încît departe de a fi caracterizată de această dragoste uitătoare de sine, el spune: „căci toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos”. În Timotei, apostolul găsea pe cineva care SE ÎNGRIJEA de alții și slujea împreună cu el în a ține sus Cuvîntul vieții. Văzînd că Timotei era marcat de smerenia lui Hristos, Pavel îl putea folosi în purtarea de grijă față de sfinți și spera să-l trimită la adunarea din Filipi îndată ce-ar fi știut cum se va sfîrși încercarea lui.

(versetele 25-30) În final, în Epafrodit avem un exemplu izbitor de smerenie care se uită pe sine, căutînd binele altora. El era nu numai un FRATE în Hristos, ci și un însoțitor în lucrarea Domnului, UN ÎNSOȚITOR DE LUPTĂ pentru adevăr, un trimis al sfinților și un SLUJITOR în rezolvarea nevoilor apostolului. În dragostea lui lipsită de egoism, dorea fierbinte să-i vadă pe sfinți și era foarte mîhnit ca nu cumva să fie peste măsură de îngrijorați cu privire la el, pentru faptul că era bolnav. El fusese într-adevăr foarte aproape de moarte, dar prin îndurarea lui Dumnezeu fusese scăpat. Acum, Pavel negîndindu-se la sine și că ar putea pierde un însoțitor apreciat, trimite pe acest iubit slujitor filipenilor, spre bucuria lor. Pe un astfel de om, ei îl pot primi în Domnul cu toată bucuria și îl pot prețui. Apostolul adaugă un cuvînt care arată atît de binecuvîntat natura prețuirii ce are o astfel de valoare înaintea lui Dumnezeu. Epafrodit era marcat de credincioșie în lucrarea lui Hristos și în smerenie era pregătit să întîmpine moartea, slujind altora după modelul lui Hristos.

Văzînd cum în acele zile de început toți umblau după foloasele lor, iar sfinții nu mai împărtășeau simțirile apostolului, nu ne mai surprinde că în zilele din urmă poporul lui Dumnezeu este divizat și împrăștiat. Așa după cum spunea Samuel Rutherford în vremea lui, „îndoielnic este că vom păstra o inimă întreagă pînă cînd vom ajunge să ne bucurăm de cer”. Cu toate acestea, încurajați de acele exemple luminoase ale sfinților marcați de smerenie, ce bine este pentru noi să privim departe de toată ruina dimprejurul nostru, la Hristos, Exemplul nostru și să căutăm a merge în Duhul Lui, pentru ca astfel să devenim într-o mică măsură o mărturie pentru Hristos și să trecem prin această lume potrivit ca buna plăcere a lui Dumnezeu.

O, liniștit și fără pată, Unul! În supunere inimile noastre se învață Să-Ți poarte jugul și să-nvețe de la Tine Cum să avem odihnă.

Capitolul al doilea prezintă frumusețea vieții creștine, ÎNDURAREA ce o caracterizează, care se uită pe sine în considerarea altora și care se poartă conform smereniei făcută cunoscută în Hristos, Exemplul nostru. În acest al treilea capitol, vedem ENERGIA vieții creștine ce întîmpină pericolele de care sîntem asediați, uită lucrurile care sînt în urmă și se grăbește spre Hristos, Subiectul nostru, în slavă.

Avem nevoie atît de har, cît și de energie, căci, așa cum s-a scos în relief, „uneori vedem sărăcie de energie acolo unde este frumusețe de caracter; sau multă energie acolo unde este lipsă de blîndețe și de considerație pentru alții”. Pe parcursul acestui capitol sîntem avertizați împotriva anumitor pericole prin care dușmanul încearcă să împiedice pe credincioși să strălucească precum lumini în lume, ținînd sus Cuvîntul vieții și astfel să strice mărturia noastră pentru Hristos, în timp ce trecem printr-o lume aflată în întuneric moral și în lumina morții.

În versetele 2 și 3 m se atrage atenția asupra lucrărilor rele ale celor ce corupeau creștinismul prin învățătura iudaizantă. În versetele 17 și 21 sîntem avertizați împotriva vrășmașilor crucii lui Hristos dinăuntru profesiei creștine. Ca să putem avea energia necesară pentru a învinge aceste pericole, apostolul îl prezintă pe Hristos în slavă ca o resursă nesecată a noastră.

(versetul 1). Înainte de a vorbi despre pericolele speciale la care sîntem expuși, Pavel îl pune pe Domnul înaintea noastră, ca pe Unul în care ne putem bucura. Apostolul fusese în închisoare patru ani și urma să fie încercat cu viața lui. Dar oricare ar fi fost împrejurările, oricît de mare căderea în mijlocul poporului lui Dumnezeu, oricîte pericole de care ne avertizează, îndemnul său final este: „bucurați-vă în Domnul!” Domnul este în slavă, mărturie veșnică a satisfacției infinite a lui Dumnezeu în lucrarea Lui la cruce și Unul în care se face cunoscută întreaga binecuvîntare pe care El a asigurat-o pentru credincioși. Dacă El este în slavă, vom fi și noi în slavă, în ciuda a tot ceea ce am avea de trecut pe acest drum, fie prin încercări, fie confrunțați cu falimentul sfinților sau cu puterea dușmanului. De aceea, să ne bucurăm în Domnul.

(versetele 2-3) Avînd privirea îndreptată spre Hristos Isus ca Domn înaintea căruia orice genunchi este gata să se plece, apostolul ne pune în gardă față de unele pericole speciale cu care sîntem confrunțați. Avem să ne ferim „de cîini, de lucrători răi, de falsa tăiere împrejur”. Aceste trei rele par că se referă la învățători iudaizanți dinăuntru cercului creștin, care căutau să amestece legea cu harul. Aceasta însemna darea la o parte a Evangheliei harului și întemeierea din nou pe firea pe care Evanghelia o pune deoparte. Dîndu-și seama că acest rău atacă fundamentul întregii noastre binecuvîntări, Pavel este necruțător în condamnare. Cîine este cel ce se întoarce la ce a vărsat si nu are rușine.

Mai mult, acești învățători iudaizanți acopereau lucrări rele cu o manta religioasă. Tocmai față de acest lucru, Domnul îi făcea atenți pe ucenici, cînd spunea: „nu luați parte la lucrările lor”. Poate că aceștia afirmau că sînt cei tăiați împrejur, care nu se mai încred în ei, dar în realitate, căutînd să amestece legea cu harul, ei încurajau firea religioasă mai degrabă decît s-o rețeze. Apostolul expune aceasta în termeni disprețuitori.

În contrast cu sistemul acestor învățători iudaizanți, Pavel expune caracterele remarcabile ale creștinismului. În creștinism, cei care nu au încredere în ei însisi — și realizează astfel tăierea împrejur spirituală adevărată — „se închină prin Duhul lui Dumnezeu” și nu într-un cerc de ceremonii religioase. Ei se laudă în Hristos Isus și nu cu oameni și cu lucrările lor. Ei nu au încredere în carne, ci își pun încrederea în Domnul. Există, într-adevăr, poftele firii păcătoase pe care trebuie să le judecăm, dar aici apostolul ne avertizează împotriva RELIGIEI FIRII păcătoase. Acesta este un pericol cu mult mai subtil pentru creștini, căci firea păcătoasă religioasă are o aparență justă, în timp ce poftele firii păcătoase sînt vizibil rele chiar omului natural. Cineva a spus: „Carnea are atît o religie cît și poftă, însă carnea trebuie să aibă o religie care să n-o omoare”.

Cuvintele apostolului au cu siguranță un avertisment special pentru noi în acele zile din urmă, cînd învățătura iudaizantă, care a fost un așa pericol pentru biserica primară, s-a dezvoltat în creștinătate, devenind un amestec corupt de iudaism și creștinism. Rezultatul este că a apărut o vastă profesiune în care formele și ceremoniile au luat locul închinării prin Duhul, în care lucrarea oamenilor inspirată de lege a lăsat la o parte lucrarea lui Hristos inspirată prin Evanghelie; și ea apelează la omul firii păcătoase, în timp ce nu ridică nici o întrebare cu privire la nașterea din nou sau la credința personală în Hristos. Fiind formată ea însăși după modelul iudaic, creștinătatea a devenit o tabără a imitației iudaice, avînd doar „o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea”. De această corupție ne îndeamnă apostolul în celelalte epistole „să ne depărtăm” „să ieșim deci afară din tabără, la Hristos, purtînd batjocorirea Lui” (2 Timotei 3.5; Evrei 13.13).

(versetele 4-6) Pavel pornește să demaște caracterul lipsit de valoare al firii religioase, evocîndu-și propria viață înainte de întoarcerea la Dumnezeu. Dacă ar fi existat vreo virtute în firea religioasă, el ar fi avut mai mult temei pentru a se încrede în ea decît alții, căci el era în mod sincer un om religios prin firea lui. În cazul său, poruncile și ritualul legii fuseseră împlinite — fusese tăiat împrejur a opta zi. Era evreu prin descendența cea mai pură. În ceea ce privește viața religioasă, aparținea partidei celei mai înguste — fariseu. Nimeni nu pune la îndoială sinceritatea și rîvna lui, căci, căutînd să-și păstreze religia, el prigonise Biserica. Cu privire la dreptatea prin împlinirea în afară a Legii, era fără vină.

(versetul 7) Pentru el, ca om natural, toate aceste lucruri erau un cîștig ce i-ar fi dat o poziție înaltă între oameni, dar din momentul în care a fost adus în situația de a-L vedea pe Hristos în glorie, a descoperit că, în ciuda tuturor avantajelor sale religioase, era cel dintîi dintre păcătoși și lipsit de slava lui Dumnezeu. Mai mult, el a văzut că toate binecuvîntările depindeau de Hristos și de lucrarea Lui, cu rezultatul că de acum înainte lucrurile care erau un cîștig pentru el ca om natural, le-a socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. A se încrede mai departe în faptul că era evreu din evrei și atingînd dreptatea pe care o dă legea fără pată, ar fi însemnat să dea deoparte lucrarea lui Hristos prin propria sa lucrare și să se bucure mai mult de ceea ce era prin el însuși, decît în Hristos.

(versetele 8-9) Mai mult decît atît, el și-a socotit aceste lucruri ale firii religioase drept o pierdere, nu numai la momentul întoarcerii la Dumnezeu, ci a continuat să le socotească așa de-a lungul întregii sale vieți; căci, în timp ce se putea uita înapoi, spunînd „LE-AM SOCOTIT”, el putea de asemenea spune în prezent, „PRIVESC toate aceste lucruri ca o pierdere”. În plus, nu numai lucrurile despre care vorbise le socotea ca o pierdere, ci „TOATE LUCRURILE” cu care carnea se poate lăuda și care i-ar fi dat un loc în această lume. Pavel era un om dintr-o familie stimată, cu o bună situație socială, de origine din Tarsus — un oraș nicidecum neînsemnat. Era bine educat, căci învățase la picioarele lui Gămăliei. Era bine cunoscut conducătorilor iudei și, sub autoritatea lor, el acționase într-o manieră oficială; dar cunoașterea lui Isus Hristos despre care el putea spune „Domnul meu” a aruncat în umbră toate aceste lucruri. Astfel este prețul nespus de mare al lui Hristos, încît, comparate cu El, toate lucrurile cu care carnea se poate lăuda erau socotite de apostol ca fiind doar „gunoi”. Ajungînd la această evaluare a lucrurilor, nu-i era dificil a le lăsa să se ducă; căci cine ar face obiecție cînd este vorba de a părăsi o grămadă de gunoi?

În acest pasaj de cugetare profundă, apostolul ne pune în față propria sa experiență. Am face însă bine dacă ne-am cerceta propriile inimi spre a vedea cît de departe am înaintat pe urmele apostolului, socotind doar ca pe un gunoi bun de aruncat orice avantaje lumești care ne-ar oferi un loc între oameni, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul nostru. În mod natural, noi ne fîlim cu orice ne-ar distinge de semenii noștri și ne-ar aduce onoare, fie că este vorba despre naștere, poziție socială, avere sau intelect. Cineva a spus: „Ori cu ce te-ai împodobi — poate fi și cu o cunoaștere a Scripturii — este slava cărnii. Oricît de mic, un lucru este îndeajuns să ne facă mulțumiți de noi înșine: ceea ce nu vedem la altul este îndeajuns pentru a ne înălța propria importanță” (J.N. Darby).

Descoperind în prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos deșertăciunea firii religioase și lucrurile care reprezintă un cîștig pentru noi ca oameni naturali și avîndu-L pe Hristos în slavă ca singur Țel, apostolul poate exprima liber dorințele inimii sale, toate legate de Hristos, după cum spune:

„Ca să cîștig pe Hristos” (versetul 8), „Să fiu găsit în El” (versetul 9), „Și să-L cunosc pe El” (versetul 10), „căutînd să-L apuc, întrucît și eu am fost apucat de Hristos Isus” (versetul 12).

Cînd apostolul spune, „CA SĂ CÎȘTIG PE HRISTOS”, el privește capătul călătoriei. El aleargă pe un drum a cărui țintă este de a fi cu Hristos și al cărui țel este să fim ca Hristos în slavă, ca Acel Unul spre care ne aruncăm înainte.

În acea zi măreață, apostolul poate spune că „VA FI GĂSIT ÎN EL”. Atunci se va vedea cum orice binecuvîntare asigurată pentru credincios prin lucrarea Lui la cruce, este arătată „în El” în slavă. Aceasta va însemna că îndreptățirea noastră arătată în El, nu va fi îndreptățirea ce ar rezulta din propriile noastre lucrări, ci darul obținut ca rezultat a ceea ce Dumnezeu a făcut prin Hristos. Hristos a fost dat de Dumnezeu pentru fărădelegile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră. Credinciosul intră în această binecuvîntare prin credință.

(versetele 10-11) În timp ce se aruncă înainte spre Hristos, dorința apostolului este exprimată de cuvintele „CA SĂ-L CUNOSC PE EL”. Vrem să-L cunoaștem în tot farmecul Lui, așa cum Se arată, în harul Său, smerit și în ascultarea pînă la moarte; vrem să-L cunoaștem în marea putere care lucrează pentru noi, așa cum se arată în învierea Sa; vrem să-L cunoaștem în glorie ca pe Acel Unul către care înaintăm pentru a fi asemenea cu El cu Care vom fi totdeauna. A-L cunoaște pe El în tot harul smereniei Sale, ca pe Exemplul nostru, ne va învăța cum să trăim pentru El. A-L cunoaște pe El în puterea învierii Lui ne va permite să facem față morții, dacă, asemenea lui Pavel, sîntem chemați să suferim moartea pentru Numele Lui; și să-L cunoaștem în slava care ne va păstra în alergare, în ciuda tuturor împotrivirilor. Marea dorință a apostolului era să ajungă la Hristos în slavă și, avînd în vedere acest sfîrșit, era pregătit să se asemene morții lui Hristos, să moară față de tot ceea ce a murit Hristos — chiar dacă aceasta însemna pentru el o moarte de martir — pentru a ajunge la condiția binecuvîntată a „învierii DINTRE CEI MORȚI”.

(versetul 12) Pavel se afla încă în trup, astfel încât nu pretindea și nu putea pretinde că obținuse deja premiul de a fi cu Hristos și ca Hristos în slavă. Cu toate acestea, el avea în vedere sfîrșitul și, în drumul său, căuta să împlinească această apucare a sfîrșitului glorios pentru care fusese destinat prin harul lui Hristos.

(versetele 13-14) Dacă nu cîștigase încă premiul, nici nu pretindea că a apucat fericirea premiului în toată plinătatea ei. Dar putea spune: „... una fac: uitînd ce este în urma mea și aruncîndu-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. Ce bun lucru și pentru noi, dacă am putea avea o asemenea viziune a lui Hristos în slavă și a realității a ceea ce „este înaintea”, prin care să fim călăuziți a uita lucrurile care sînt în urmă. Pavel nu numai că le socotea ca o pierdere, dar le și uitase. Nu ne putem lăuda cu ceva ce am uitat. Așa precum este cu orice altă binecuvîntare spirituală, chemarea noastră cerească este făcută în Hristos.

(versetele 15-17) Expunînd calea pe care o urma în această lume, duhul în care el pășea pe ea și sfîrșitul glorios la care ducea aceasta, apostolul îndeamnă acum ca toți cîți se bucură deplin — sau sînt „desăvârșiți” — în această experiență creștină, să fie însuflețiți de același gînd. Poate că sînt unii care au intrat numai puțin în această experiență creștină matură, dar chiar și așa, Dumnezeu ne poate călăuzi înaintea și ne poate descoperi fericirea spiritului care uită lucrurile rămase în urmă și se aruncă spre Hristos în slavă. Dacă există oricum diferențe în creștere spirituală, nu există nici un motiv ca să nu mergem în același fel pe cale. Unul poate vedea mai departe decît altul de-a lungul drumului, dar aceasta nu-l va împiedica să urmeze același drum și să privească în aceeași direcție.

Sîntem îndemnați apoi să fim urmași ai apostolului pe calea urmată de el și nu numai urmași, ci să mergem ca el, avînd un gînd și-un țel. Cu smerenia care se uită pe sine și cu ochii spre Hristos în slavă vom fi atrași împreună de același țel.

Avem să-i remarcăm pe cei care MERG astfel. Nu contează numai mărturia pe care am avea-o, cuvintele sincere pe care le-am rosti, ci și MERSUL care vorbește despre viața pe care o trăim și care are atîta valoare în ochii lui Dumnezeu. Pavel putea spune: „Pentru mine, a TRĂI este Hristos”.

(versetele 18-19) Sîntem apoi avertizați cum chiar în acele zile de început erau mulți învățători în mijlocul poporului lui Dumnezeu al căror MERS era în așa fel încît dovedea că sînt vrășmași ai crucii lui Hristos și al căror sfîrșit avea să fie pierzarea. Fiind departe de a avea smerenia care uită lucrurile rămase în urmă și se aruncă spre Hristos în slavă, erau în întregime ocupați cu lucruri pămîntești. Dacă apostolul găsește potrivit să ne avertizeze asupra unor astfel de lucruri, este de plîns. El ne-a prevenit deja cu privire la învățătorii iudaizanți care se sprijineau pe firea religioasă. Acum ne avertizează împotriva celor care căutau să abată creștinismul spre un simplu sistem educațional, în efortul de a face o lume mai bună și mai strălucită. Aceștia aveau în vedere lucrurile pămîntești. Ni se atrage astfel atenția asupra a două rele agresive și dezmățate în aceste zile din urmă, unul care folosește creștinismul pentru a se sprijini pe firea religioasă, celălalt care îl folosește pentru a o hrăni. Amîndouă îl pun deoparte pe Hristos, lucrarea Lui și caracterul ceresc al creștinismului.

(versetele 20-21) În contrast cu acestea, apostolul poate spune despre credincioși că legăturile noastre sînt în ceruri, „de tinde și așteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos”. La venirea Lui, aceste trupuri ale stării noastre smerite vor fi schimbate și făcute „asemenea trupului Său de slavă”. Această schimbare va fi efectuată prin puterea pe care o are Hristos „de a-Și supune TOATE”. Orice putere care este împotriva noastră — fie că este carnea dinăuntru nostru, Diavolul dinafara noastră, lumea din jur sau chiar moartea însăși — El este în stare să o supună. Astfel, începutul călătoriei este acela că am fost aduși să înțelegem ceva din prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul nostru, iar finalul va fi că în ciuda oricărei puteri potrivnice vom fi cu El sus și ca El, purtînd un trup de slavă.

Cu această nădejde glorioasă înaintea, ne putem pune întrebarea pe care a pus-o altcineva: „Este HRISTOS țelul sufletelor noastre într-un mod atît de singular încît să fie puterea care dislocă de tot ceea ce ne-am legat în TRECUT; tot ceea ce ne-ar ademeni și ne-ar face să întoarcem spatele crucii în PREZENT; și toate planurile, așteptările și temerile sau anticipațiile VIITORULUI?”

În capitolul doi, apostolul L-a prezentat pe Hristos coborînd din slavă la cruce, detaliînd smerenia care ar trebui să-i marcheze pe credincioși și care ne permite să fim adevărați martori ai lui Hristos în lumea prin care trecem. În capitolul trei ne-a îndreptat privirea spre Hristos înălțat în slavă ca Domn, Țelul nostru în care vedem sfîrșitul glorios spre care călătorim. În acest capitol de încheiere, el ne dă îndemnuri cu privire la practica ce ar trebui să existe în viața de fiecare zi a celor ce-L au pe Hristos înaintea lor ca exemplu desăvîrșit și unic Țel, și-L prezintă pe Hristos ca pe Acel Unul care ne poate întări în orice lucru.

(versetul 1). În primul rînd, sîntem îndemnați: „RĂMÎNEȚI ASTFEL TARI ÎN DOMNUL!” Relele cărora avem a le face față, fie din partea cărnii dinăuntru nostru, a Diavolului dinafară sau din partea lumii din jur sînt prea tari pentru noi, dar Domnul este în stare „să-Și supună toate”. Nu ni se cere și nu se așteaptă de la noi să reușim cu propria putere sau înțelepciune, ci să rămînem „tari în Domnul” — în puterea tăriei Lui.

(versetele 2-3) În al doilea rînd, sîntem îndemnați „să fim CU UN GÎND ÎN DOMNUL”. Există o deosebire de gîndire între două femei credincioase devotate din Filipi, iar apostolul prevedea că o împrejurare pe care sfinții o puteau considera de mică importanță, putea duce la o mare întristare și slăbiciune în adunare. „Iată, un foc mic, ce pădure mare aprinde!” (Iacov 3.5). Apostolul, care știe să aleagă lucrurile prețioase de cele de rînd, nu trece cu vederea devotamentul acestor surori care au fost alături de el în confruntarea pentru Evanghelie, în fața împotrivirii, insultelor și persecuțiilor. În mod sigur, chiar devotamentul lor adăuga mîhnirii sale că acolo exista o deosebire între ele în interesele Domnului. De aceea, el nu numai că le roagă stăruitor să fie cu un gînd, dar îl imploră pe Epafrodit să le ajute în acest sens. Căutînd să le ajute, îi aduce aminte că numele lor „sînt scrise în cartea vieții”. Printre oamenii din poporul lui Dumnezeu „nu sînt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales” care sînt chemați, dar ne putem gîndi oare cu ușurătate la vreunul din cei „ale căror nume sînt scrise în cartea vieții”?

(versetul 4) În al treilea rînd, sîntem îndemnați: „BUCURAȚI-VĂ TOTDEAUNA ÎN DOMNUL”. Apostolul ne-a îndemnat deja să ne bucurăm în Domnul, dar acum el poate din nou să spună nu numai „Bucurați-vă”, ci „Bucurați-vă TOTDEAUNA”. Oricît de dureroase ar fi împrejurările noastre, oricît de mare împotrivirea dușmanului și oricît near rupe inima falimentul în mijlocul poporului lui Dumnezeu, ne putem bucura totdeauna în Domnul. Despre El putem spune, „Tu rămii” și „Tu ești Același”.

(versetul 5) În al patrulea rînd, referitor la lumea prin care trecem, cu toată violența și corupția ei, îndemnul este: „BLÎNDEȚEA VOASTRA SĂ FIE CUNOSCUTĂ DE TOȚI OAMENII”. În ziua venirii Lui, Domnul Se va ocupa de tot răul și va aduce toată binecuvîntarea, iar venirea Lui este

aproape. Astfel, nu este pentru credincioși ca ei să se amestece în treburile conducătorilor acestei lumi. Privilegiul și responsabilitatea noastră sînt de a-L reprezenta pe Hristos și astfel să arătăm blîndețea care-L marca pe Domnul. Psalmistul putea spune: „îndurarea Ta m-a făcut mare” (Psalmul 18.35). Ne înjosim în ochii lumii dacă facem caz de noi înșine și ne opunem conducătorilor ei. Dacă manifestăm bunătatea lui Hristos, lumea însăși cu greu va putea să ne condamne, căci, după cum se spune, bunătatea este irezistibilă.

(versetele 6-7) În al cincilea rînd, cu privire la încercări, necesitățile zilnice și nevoile trupului legate de viața prezentă, avem să găsim ușurare de toată neliniștea, făcîndu-le cunoscute pe toate lui Dumnezeu. Dacă blîndețea noastră are să fie cunoscută de toți oamenii, nevoile noastre trebuiesc făcute cunoscute lui Dumnezeu. Rezultatul va fi că, probabil, nu ne vor fi satisfăcute toate cererile, căci aceasta poate să nu fie spre binele nostru și spre slava lui Dumnezeu, ci că inima ne va fi ușurată de povara ei de neliniște și păstrată în pace — „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere”. A nu ne îngrijora de nimic nu înseamnă a fi nepăsători față de vreun lucru, ci că în loc de a fi continuu iritați de grijile zilei și de frica de mîine, noi ne vărsăm grijile înaintea lui Dumnezeu și El toarnă balsamul păcii în sufletele noastre. Căci „prin Hristos Isus” ne putem apropia de Dumnezeu și, prin El, Dumnezeu ne poate acorda binecuvîntarea Sa.

(versetul 8) În al șaselea rînd, ușurați de îngrijorările noastre, mintea nu numai că va fi păstrată în pace, dar va fi eliberată pentru a se preocupa cu toate acele lucruri care-L încîntă pe Dumnezeu. Lumea prin care trecem este marcată de violență și de corupție, iar noi sîntem chemați să respingem răul; dar avem să ne păzim ca nu cumva MINTEA să ni se întineze, stăruind asupra răului care se află în lume. Ce bine pentru noi să nutrim ură și groază față de păcat și iubire față de bine și alegerea lui. Dacă gîndurile noastre ar fi controlate de Duhul lui Dumnezeu, nu ar fi ele ocupate și incantare cu toate acele lucruri binecuvîntate văzute în perfecțiunea lui Hristos? N-a fost El adevărat, ales, drept, pur, vrednic de iubit, vrednic de primit, virtuos și Acel Unul în care există tot ceea ce inițiază lauda? Oare nu putem afirma că a fi ocupat cu aceste lucruri înseamnă că mintea noastră se bucură în Hristos?

(versetul 9) În al șaptelea rînd, după ce ne-a îndemnat cu privire la ce lucruri să CUGETĂM, Pavel continuă să ne îndemne ce să FACEM. În viața practică avem să „facem” întocmai ca apostolul. Deja el ne-a spus: „dar UNA FAC: uitînd ce este în urma mea și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a Ivii Dumnezeu, în Hristos Isus”. Mergînd în felul acesta, nu numai că ne vom bucura de pacea lui Dumnezeu în inimile noastre în călătoria printr-o lume de zbucium, dar îl vom și avea cu noi pe Dumnezeul păcii — pacea lui Dumnezeu păstrîndu-ne sufletele senine și prezența lui Dumnezeu purtîndu-ne în slăbiciune.

Oricum ne-ar încerca împrejurările prin care am avea să trecem, oricît de teribil răul în lume, corupția în creștinătate, falimentul în mijlocul poporului lui Dumnezeu, oricît de mare împotrivirea dușmanului și cu oricîte insulte și reproșuri am fi confrunțați, ce binecuvîntate ar fi viețile noastre dacă ar fi trăite potrivit acestor îndemnuri: a rămîne tari în Domnul; a fi cu un gînd în Domnul; a ne bucura totdeauna în Domnul; a manifesta blîndețea Domnului față de toți oamenii; a arunca toate îngrijorările noastre asupra lui Dumnezeu prin rugăciune; a avea gîndurile ocupate cu ceea ce este bine, după cum ne este arătat în Hristos; a fi stăpîniți în tot ceea ce facem de Hristos, Țelul nostru unic.

(versetele 10-13) Pn versetele de încheiere ale epistolei, vedem în Pavel un om superior tuturor împrejurărilor. El își aruncase toate îngrijorările asupra lui Dumnezeu și acum se putea bucura că Domnul dăduse acestor sfinți dragostea și prilejul de a se îngriji de el în suferința lui. Cu toate acestea, putem vedea în apostol un sfînt ridicat deasupra împrejurărilor, căci știa să trăiască smerit și știa să trăiască și în belșug și în lipsă. Această cunoștință el o cîștigase prin experiență și călăuzire divină, căci poate spune „am învățat” și „m-am deprins”. Dacă Dumnezeu îngăduie să trecem prin împrejurări de încercare, este pentru a ne instrui. Cineva a spus: „Dacă sînt sătul, El mă ferește de a rămîne nepăsător, indiferent și automulțumit; dacă sînt flămînd, mă ferește de a fi abătut și nemulțumit” (J.N. Darby). Astfel, Pavel poate spune: „Pot totul”, dar adaugă că această putere este „în Hristos”. El nu spune „Eu am putere”, ci „în HRISTOS, care mă întărește”.

(versetele 14-18) Prin această dependență de Hristos în a face față tuturor nevoilor sale, el era înălțat deasupra influenței oamenilor pentru a le obține favoarea sau ajutorul. Totuși, sfinții din Filipi au „făcut bine” că au luat parte la strămtorarea apostolului. Dragostea care determina acest dar se înălța ca roadă spre Dumnezeu și prinos din partea lor, căci era o jertfă „bine primită și plăcută lui Dumnezeu”.

(versetele 19-20) Din propria experiență privitoare la bunătatea lui Dumnezeu, el poate spune cu toată încrederea: „Și Dumnezeul meu să îngrijească din plin de toate nevoile voastre, potrivit bogățiilor Sale, în slavă, în Hristos Isus”. Putem găsi ușurare de toată neliniștea noastră, făcînd cunoscut lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, toate nevoile noastre; și Dumnezeu va îngriji de toate trebuințele noastre prin Isus Hristos. Putem foarte bine spune împreună cu apostolul: „A Dumnezeului nostru și Tatăl să fie slava în vecii vecilor! Amin”.

(versetele 21-23) Salutul de încheiere oferă o frumoasă imagine a părășiei creștine în biserica primară și considerația în care acești sfinți erau păstrați de apostol, căci el spune nu numai că trimite sănătate „fiecărui sfînt în Hristos Isus”, ci că „toți sfinții vă salută”. El încheie, spunînd: „Harul Domnului Isus Hristos să fie cu duhul vostru”. Avem nevoie de îndurarea lui Dumnezeu pentru împlinirea nevoilor trupului și de harul Domnului nostru Isus Hristos pentru împlinirea nevoilor duhului nostru.

Ce binecuvîntat se arată felul în care este pus Hristos înaintea noastră de la începutul pînă la sfîrșitul acestei frumoase epistole! În primul capitol este Hristos Viața noastră, călăuzindu-l pe credincios în a vedea orice lucru în legătură cu El (1.21). În capitolul al doilea este Hristos Exemplul nostru de smerenie, pentru a ne uni pe toți într-un gînd (2.5). În capitolul al treilea este Hristos Țelul nostru în slavă, care ne permite să învingem orice împotrivire (3.14). În ultimul capitol, este Hristos Puterea noastră, care acoperă toate nevoile noastre (4.13).

Mai mult, în cursul epistolei aflăm experiența de care ne bucurăm, dacă în puterea Duhului călătorim prin această lume cu Hristos înaintea noastră. Împreună cu apostolul, să experimentăm BUCURIA în Domnul (1.4; 3.1.3; 4.4,10); ÎNCREDEREA în Domnul (1.6); PACEA care întrece orice pricepere (4.7); DRAGOSTEA unuia față de altul (1.8; 2.1; 4.1); NĂDEJDEA care așteaptă venirea Domnului Isus (3.20) și CREDINȚA care contează pe ajutorul Domnului (4.13,19).

Isus! Tu ești de ajunsCa să umpli inima și mintea;Viața Ta de pace — sufletul să-l liniștească;Drgostea Ta — teama să o risipească.

clickbible.org